Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN
FRISKA VINDAR

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

Pris: Postpren.: 1:60, på Exp. (minst 5 ex.) 1:50; lösn. 10 öre.

N:r 7 April 1	REDAKTION: AXEL ANDERSSON. THEOD. ANDERSON.	Årg. 19 1915.

Långfredagens timmar.

I början av Jesu verksamhet räknades minnesrika *dagar* (Joh. 1: 29, 35, 43; 2: 1). På hans lidandes stora dag räknas *timmar*. Så berättas i Mark. 15 om långfredagens morgonstund, tredje, sjätte och nionde timma. Man manas, då man står inför denna dag: Böj ditt hjärta, blotta ditt huvud, drag dina skor av dina fötter, ty du står på helig mark.

Morgonstunden. Det stora rådets dom var fälld. Frälsaren fördes till Pilatus för att få domen bekräftad. Osanna anklagelser framfördes, vilkas ohållbarhet Pilatus genomskådade. Så kom det stora valet mellan Barrabas och Jesus. Uppeggade av prästerna valde folket Barrabas. En var står i avgörelsetid inför ett dylikt val. Hava vi valt Kristus eller Barrabas? Fråga ditt samvete, fråga Guds ord, de vänner, som verkligt vilja dig väl, hur du bör välja. Välj för ditt liv, för din lycka, Kristus! Endast han förmår hjälpa.

Från Pilati domstol fördes Jesus bort för att gisslas, törnekrönas och hånas. Som ett lamm, som stilla tiger för dem, som klippa det, led han allt detta tyst och tåligt, led det för dig, för mig. — Pilatus tvådde sina händer i stället för att bruka dem, men de fläckar, hans overksamma händer fått, kunna aldrig i evighet tvås bort. Att ej bruka våra händer, då de skola brukas, sätter djupa, mörka fläckar. Akta dig för dem! — Jesus fördes ut att korsfästas. Det var ett gripande tåg. Korset låg på den sargade skuldran. Han dignade under detsamma. Simon från Cyrene fick bära det. Det, som då kanske av honom räknades som en skam, blev en evig ära. Vill ej du i dag bära ett stycke av Jesu kors? Bär sanningen genom världen, bär Jesu sak, Jesu intresse, bliv en av Jesu vänner, och du skall ännu få bära något av korsets tyngd — men bära det till evig ära, bära det, tills det förvandlas till en segerkrona.

Tredje timmen. Golgatahöjden var hunnen. Korsfästelsens grymhet började. Händer och fötter genomborrades av grova spikar. Över Frälsarens läppar bröt då fram det nådefulla: »Fader, förlåt dem, ty de veta icke, vad de göra.» Korset var *förlåtelsens* upprunna källa. Förlåtelse till och med för bödlarna. Korset var *kärlekens* sammanknytningsplats. Där sammanknöts Johannes och Jesu moder i vård och omsorg. Tagen eder an varandra, är ännu maningsordet för dem, som stå nära

Jesu kors. Korset är *benådningens* konungatron. Från det går benådningens och frälsningens ord till den botfärdige rövaren. Vid korset göres *Jesu arvskifte.* Några tärningskast, och de jordiska ägodelarna — kläderna — äro delade. Men vid korset är ett större arvskifte, än det som synes. Där finnes arv för hela världen. Du är arvinge där till oförgängliga rikedomar. Tag ut! — Det var tre hopar omkring korset: likgiltiga, fiender och vänner. Var stå vi? Det fordras mod att stå bland Jesu vänner. Det är nåd och ära att få göra det. Vill du?

Sjätte timmen. Det bredde sig mörker över Golgata. Solen liksom vägrar att lysa över mänskligheten skuld och brott. Alla vågor svalla upp mot korset. De svallade över Jesu huvud. Han nedsteg i djupet — i mörkret.

"Fader, ske icke min vilja, utan din!"

Nionde timmen. Det är i denna mörka stund vi höra ropet: »Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?» Då prövades bandet honom och Gud emellan, honom och oss emellan till det yttersta. Men det höll, och frälsningens väg var banad och frihet öppnad ut ur själva gudsövergivenhetens djup. Att *vara* av Gud övergiven är att vara räddningslöst förlorad. Att *känna* sig vara övergiven är mörka djup, men dit når det blodröda frälsningståget. Grip tag, följ frälsarespåren, och du räddas. Från korset höra vi blott ett ord av Jesu kroppsliga smärta — det så rörande ordet: »Mig törstar.» En svamp, doppad i ättika, blev svaret på det smärteropet. Men vi se en ännu djupare törst hos Frälsaren. Den törsten förde honom upp på korset. Han törstade efter, att Faderns namn skulle helgas, hans vilja ske och hans rike komma. Han törstar än i dag, törstar efter din kärlek, ditt förtroende, din tjänst. Han törstar efter att få förlåta, hela, rena och helga dig. Skall du i dag ge ättika eller skall du stilla din Frälsares törst?

Så hördes från korset segerordet: »Det är fullkomnat» och barnaförtroendets: »Fader, i dina händer överlämnar jag min ande.» Och när solen, blodröd, bröt fram, tog Fadern emot Jesu segrande ande. De heliga änglaskarorna stodo andlöst tillbedjande. Och väl må vi med sångaren bedja: »Jesus för världen Givit sitt liv, Öppnade ögon, Herre, mig giv.»

Långfredagens tecken. Det var mycket, som brast på långfredagen, men det var ock mycket, som knöts samman. Frälsarens hjärta brast av förbarmande kärleks lidande, templets förlåt brast från ovan ända ned, syndens makt brast över den romerske hövitsmannens hjärta. — Se vi betydelsen av allt detta? Skall blicken på vår korsfäste Frälsare, skola nådesorden från hans mun, skola blodsdropparna från hans sår komma vårt samband med synden att brista och istället för evigt sammanknyta oss med Gud? Skall det sammanknyta oss med den Fader, som så älskade oss, att han utgav sin Son till försoning för vår synd? Vägen är öppnad. Vi bjudas gå fram. Ingen förlåt hindrar. Kom idag, och låt långfredagens timmar bliva avgörelsetimmar för dig. Välj långfredagens konung till din konung. Följ i hans spår, bärande ditt kors, och du skall en gång få dela hans härlighets tron. Den, som omkring sin panna bar förbannelsens törnekrona, skall en gång bära världsherradömets konungakrona. Långfredagens skriftuppfyllande lidande Kristus är den segrande Frälsaren. Törnekronans blodvattnade taggar förvandlas vid påskdagssolens ljus i uppståndelselivets evigt doftande rosor. Han har vunnit evig förlossning. Han är mäktig att förlossa. Vill du nu ock evigt bliva förlossad? Se och lev!

Fritz Peterson.

Inför den korsfästes bild.

I Frankrikes statsskolor är all kristendomsundervisning utesluten från timplanen. I stället skall undervisning meddelas i moral och de unga fostras till ett ädelt, rent och nyttigt liv utan religiös grundval. Men på många sätt visa sig de fruktansvärda följderna av, att grunden sålunda blivit ryckt undan folkens liv.

En mycket känd jurist i Paris stod som försvarsadvokat för en mördare. Han avslutade sitt tal till domstolen på följande sätt:

— Min uppgift är lätt. Den anklagade har bekänt. Allt försvar är uteslutet. Och dock önskar jag att få tillfoga några ord. Där borta på väggen ser jag den korsfästes bild — och jag böjer mig med vördnad för honom. Där hänger den i denna rättfärdighetens och domens sal, där den skyldige dömes. Men varför få vi icke höra något om honom i våra skolor, dit vi skicka våra barn? Varför ser mördaren för första gången i sitt liv den korsfäste i denna sal, där lagen möter honom med sitt straff? Om hans öga och hjärta blivit vänt mot den korsfäste, medan han ännu satt på skolbänken, skulle han kanske aldrig ha suttit här på de anklagades bänk. Ja, mina herrar, jag anklagar eder, eder, som skryten med eder uppfostran och bildning och eder kultur och som dock ären värre än hedningar, ty I utspriden gudsförnekelse och lättsinne bland folket. Huru kunnen I förvåna eder över, att folket svarar eder med brott och last? Dömen min klient, mina herrar! I han rätt därtill. Men jag anklagar eder. Det är min plikt, min oavvisliga plikt.

Långfredagsaftonen.

Ord av *J. Norberg.*
Musik av *Axel Södersten.*

Något långsamt.

mf

1. Träd vörd - nadsfullt till gra - ven fram, Böj knä, till - - bed Guds
2. O du, Guds re - - na of - - fer - lamm, Du hjäl - te ut - av
3. Du död och grav, så mörk och kall, Du mig ej mer för -

p *mf*

re - - na Lamm, Som nyss på kor - set blöd - de! Här dö - den all sin
Da - vids stam, Vår hö - vids - man i stri - - den! För oss du här - lig
skräc - ka skall, Se'n li - vet självt du fam - nat! Ditt hem - ska mör - ker

kraft har tömt, Se'n ha - tet plå - gat och för - dömt Den,
se - - ger vann, Ej dö - den nu oss ska - - da kan Blott
bytts i ljus, Din bo - ning bli - - vit fri - dens hus, Där

p *mf*

som av kär - lek glöd - - - de. Men nu hans smär - tas dag är slut; Sin
fö - - ra oss till fri - - - den; Nu ä - ven vi vid da - gens slut Med
fri - dens fur - ste ham - - - nat; O död och grav, så mörk och kall, Du

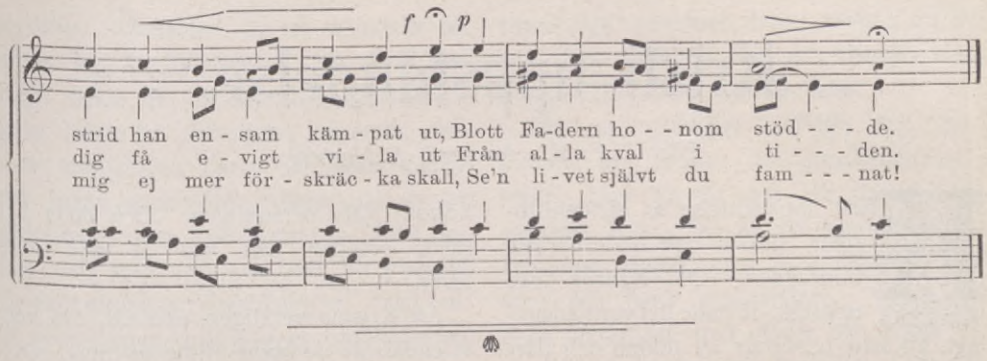

Våra frestelser.

Jesus Kristus har visat oss vägen genom livet till evigheten. Han sade oss vägen, men han gjorde mera, han gick före oss. Och än mera, han är själv vägen till liv och frälsning.

Detta, att Jesus själv vandrat den väg, vi ha att gå, själv prövat våra frestelser och kämpat våra strider, är för oss en källa till kraft och glädje. Ty han känner vårt liv. Han vet, att vägen är smal och porten trång. Han känner farornas mängd och frestelsernas styrka. Han förstår vår nöd, och därför älskar han oss med en kärlek, som icke omintetgöres av något i världen. »*Intet* kan skilja oss från Guds kärlek.» Därför kunna vi gå trygga mitt igenom frestarens snaror. Mästaren har gått också den vägen. Fördenskull är det ej synd att frestas. Men det är synd att falla, att giva efter för frestelsen. Jesus besegrade frestelsen genom att helt lyssna till sin Faders röst och ej till frestarens. Vi besegras ofta, därför att vi glömma vår Faders kraft och vilja till att hjälpa eller därför att vi tro oss vara övergivna av Gud. Gud följer oss mera med sin kärlek, än frestaren gör med sina snaror. Och ändå äro vi så ofta mera benägna att se på frestaren än på Gud. Därför falla vi i den förras faror i stället för i Guds kärleksfamn. Jesus Kristus kan giva kraft mot freselsen.

Vår Mästare gick aldrig syndens vägar såsom vi. Och likväl har han vandrat dem, men icke för att föra människan ut i synd och last utan för att rädda henne därur. »Han har kommit för att uppsöka och frälsa de förtappade.» När människan ej kommer till honom, söker han efter henne på hennes villas väg. Hans kärlek driver honom därtill.

Vi frestas ibland att gå in på syndens väg, ej av lust till att synda utan av nit för människors frälsning. Vi vilja som Mästaren uppsöka det förtappade. Det kan vara Kristi kärlek, som driver oss, men det kan ock vara en av frestarens snaror, vi hålla på att falla i. Här är icke frågan, huru nära vi kunna gå synden utan att besudlas och falla, utan här är frågan om att hålla sig så långt borta från syndens väg som möjligt. Pröva aldrig, hur nära du vågar gå synden, ty du faller förr än du anar! »Satan begagnar alltid Guds vägar; han går aldrig sin egen väg.»

Det beror på dig själv, om du skall stå eller falla i frestelsen. Det finns en svag punkt i varje karaktär, och den punkten känner frestaren kanske bättre än du. Gud känner den bäst, och det är din styrka. Bed Gud uppenbara för dig din svaga punkt! Bed honom sedan stärka den! Glömmer du bort att bedja, så glömmer icke frestaren bort att tala. Han försummar aldrig tillfället som vi. Vi *behöva* icke falla, så länge Guds makt är större än satans, och det förblir den i evighet. »I allt detta övervinna vi rikligen genom den, som har älskat oss.»

Bruno Nyström.

Kristi uppståndelse.

För U. F. V. Av *pred. J. Norberg.*

Kristi uppståndelse är världshistoriens största och underbaraste tilldragelse. Om Kristus icke uppstått, då hade det varit ådagalagt, att han besegrats av döden och därmed förblivit i dess våld. Då hade vi ingen Frälsare haft från synd och död, intet evighetshopp och intet mål för livet. Då hade kristendomen varit ett frö utan liv, en sol utan ljus, ett drivhjul utan axel, ett enda storartat bedrägeri. Då vore de, som tro på Jesus, de ömkansvärdaste av alla varelser. Ty att tro på en död, ett lik, multnat eller konserverat, det är som att tro på ett annat dött föremål, ett avgudabeläte. Men det är den ömkligaste av alla utvägar i nödens tid.

Han är uppstånden. Mat. 28: 6.

Men om det visar sig, att den som död räknad kan bringa verklig hjälp i nöden, då är han icke död utan levande. Och det är, vad Jesus gjort och ännu gör. Hundratusenden från forntid och nutid kunna av egen erfarenhet intyga, att han åter och åter bragt dem hjälp både i andlig och lekamlig nöd, alldeles som under sitt kötts dagar. Det är icke genom utnyttjandet av hans gärningar eller hans exempel från hans lekamliga liv på jorden, som de blivit hulpna, utan genom honom själv personligen. Och detta har skett, emedan han icke är död utan lever.

Att Kristus verkligen uppstått, det veta vi endast av de åsyna vittnenas intyg. Och sanningen av sitt vittnesbörd därom hava de bekräftat med liv och blod. Det bragte dem icke rikedom och ära, timliga förmåner och livsnjutningar att vittna om Kristi uppståndelse, utan det bragte dem idel vedermödor, förakt, marter och död. Men de älskade sanningen mer än människors gunst och voro trogna det uppdrag de fått att vittna för folket, att han levde och var den av Gud bestämde domaren över levande och döda.

Den som vill förvissa sig om, huruvida Jesus är uppstånden eller icke, skall därför lyssna till apostlarnas vittnesbörd och icke till deras, som ingenting sett eller veta om den saken. Antaganden och ovissa slutsatser giva ingen visshet i detta hänseende, även om de göras av forskare och vetenskapsmän. En tilldragelse som Jesu uppståndelse ligger helt och hållet utanför alla mänskliga erfarenhetsrön. Den liknar alla andra tilldragelser, som icke upprepats, men som dock föreligga såsom faktiska. Ingen har

bevittnat tillkomsten av en människa på annan väg än födelsens. Och dock kan ingen neka till, att det första människoparet måste ha tillkommit på annat sätt. Men möjligheten därav och sättet därför kan ingen undersöka, emedan det är en tilldragelse, som icke upprepas. Och endast det, som upprepas, kan bli föremål för experimentalundersökningar. Talet om, att vetenskapen ådagalägger omöjligheten av Jesu uppståndelse, är därför det tarvligaste, som kan sägas emot det faktum, att med händelsen samtida kända och trovärdiga personer hava intygat, att de vid flera tillfällen åto och drucko med honom efter hans uppståndelse.

Låt oss orubbligt fasthålla den sanningen, att Kristus är uppstånden och lever. Han är när oss alla dagar intill världens ände. Det är vår trygghet, som äro hans vänner, men deras förskräckelse, som äro hans motståndare. Vi motse hans återkomst med glädje och hopp, de med förskräckelse och motvilja. Och det är den djupa hemligheten till deras kamp mot talet om hans uppståndelse.

Påskliljan.

Du, vårblomma sköna,
bland bladena gröna,
med hjärta av renaste guld,
de sorgsna hugsvala,
om hopp till dem tala,
om livet, om kärlek så huld!

Nyss stodo vi alla
vid graven den kalla,
som hade vi mistat allt hopp.
Men nu få vi höra
och själva kungöra,
att Kristus ur graven stod opp.

Nu vintern är gången,
och kraftfull är sången,
som hälsar den ljuvliga vår.
Och lantmannens öga
ser upp mot det höga,
när kornet i jorden han sår.

Du, påsklilja friska,
de sorgsna tillviska,
att döden besegrad nu är!
Vi vilja ej sörja,
nej, hellre vi börja
lovsjunga vår Livsfurste kär.

Anna.

Förståelse.

För U. F. V. Av *Anna Fredén.*

Det skulle bliva missionsmöte i Betelkyrkan i staden X under påskhelgen. För att få allt så högtidligt och inbjudande som möjligt hade ungdomsföreningen erbjudit sig att dekorera den i sig själv ganska trevliga lokalen.

Tora Eng var en ung, föräldralös flicka, som några år förut fått plats som lärarinna i nämnda stad. Hos sin moster och hennes man, fabrikör Rosvall, blev hon inackorderad och från början räknad som medlem av familjen. Hon kände sig på visst sätt hemma men likväl så främmande. Hennes anhöriga hade gott om gods och guld och fina umgängesvänner. Hon däremot var fattig på allt detta. Det enda arv, hon fått med sig ut i livet, var minnet av en obeskrivligt lycklig barndom och tron på den älskade faderns och moderns Gud. Denna tro hade efterhand blivit henne mer och mer dyrbar, och hon skattade den högre än allt annat på jorden. För att få den andliga näring, hennes själ behövde, slöt hon sig redan strax efter sin ankomst till X både till församlingen och ungdomsföreningen.

Nu var det påsklördag, och Tora skulle hjälpa till med förberedelserna i kyrkan. Klädd i hatt och kappa kom hon nedilande från sitt rum med en vacker hyacint, omsorgsfullt inslagen. Just som hon lade handen på dörrlåset för att träda ut, hejdade hon sig och knackade i stället på dörren till vänster.

»Stig in», hördes en vänlig röst svara.

Och in steg Tora. Men på samma gång hon hjärtligt hälsade på den gamla damen i rullstolen vid fönstret, undrade hon, hur det var möjligt, att tant Emelia alltid kunde vara så glad och vänlig. Aldrig en sur min, en otålig suck.

»Vart gäller färden, Tora lilla?» sporde den gamla, innan hennes unga vän kom sig för med att klargöra sitt ärende.

»Jo, jag är på väg till kyrkan, men kanske jag kan uträtta något åt tant? Eller hur?»

»Tack! Vill du ha besvär med att taga dessa påskliljor med från mig. Sen är det en sak till, som jag gärna önskar be dig om.»

»Vad är det? Jag vill så gärna göra det, om jag kan.»

»Jo, de där små gröna kransarna, som du ser, äro avsedda för mina käras gravar. Om du ville gå den lilla omvägen över gamla kyrkogården med kransarna, jag bundit, vore jag så innerligt tacksam. Jag brukade gå den vägen till Betelkyrkan.»

»Det är väl längesedan nu?» inföll Tora försiktigt.

»Det är tjugusex år vid den här tiden, sen olyckan skedde. Efter den tog reumatismen överhand, och jag har suttit här — med kroppen åtminstone.»

»Tjugusex år! Vilken lång tid! Blir det inte långsamt och dystert ibland? Jag kan inte fatta, hur det kan gå.»

»Åh jo! Det går riktigt bra, när jag bara tar en dag i sänder. Också jag har så mycket att vara tacksam för. Smärtorna äro mindre nu än förr. Så har jag min rullstol och ett rum med södersol — det har jag inte alltid haft — och en hel del omväxling. Du tittar ofta in, lilla barn, så gör predikanten och flera andra, och därigenom får jag mycken vederkvickelse. Nu ha Lisa och Emma lovat komma in nästa vecka och sjunga för mig några av de sånger, som kören sjunger i morgon. Har jag inte anledning att vara glad? Men det är ett par av föredragen, som du, kära Tora, får på din lott att noga lyssna på för att sedan berätta för mig.»

»Och vilka äro dessa, tant lilla?»

»Det är missionsföredragen. Du vet, att jag suttit här alla dessa år, och när jag orkat, har jag stickat för missionen och — skall jag säga det — bedit, inte bara för verksamheten i vårt land bland stora och små, bland friska och sjuka, bland

döva och blinda utan även för missionen i andra länder. Särskilt ofta har jag tänkt på och bedit för det fält, som ni få höra talas om i morgon. Men förlåt mig! Jag brukar inte bikta så här.»

»Tant längtar efter att få gå i kyrkan! Är det inte så?» sporde Tora med osäker röst.

»Det är just, vad jag gör», utbrast den gamla och lät sin missionsstrumpa falla ned på golvet. »Du förstår inte, hur jag längtar därefter. Må du aldrig behöva förstå det!» Hennes självbehärskning var slut, och hon snyftade som ett barn.

Kärleksfullt smög Tora sig intill den gamla. Genom dimmiga ögon såg hon, hur vårsolens gyllne strålar lekte i det silvervita håret. Hur dystert vore ej livet utan vårsol och värme . . .

»Det är ju endast femton minuters väg till kyrkan. Vad hindrar, att tant kommer dit», sade Tora efter en stund halvhögt för sig själv.

»Dessa», svarade tant Emelia och sände sina fötter en skälmaktig blick. »De ha inte burit mig över golvet på tjugusex år.»

Änka sedan trettio år tillbaka och nästan lika länge barnlös hade fru Linde hårt prövats i lidandets skola. Men om ordet: »Lidande verkar tålamod», någonsin besannats, så hade det gjort så med avseende på henne. Och många voro de, som erfarit, att ett besök hos fru Linde ej endast var ett givande utan lika mycket ett mottagande. Ytterst sällan besvärade hon någon med att lyssna till de svårigheter, hon själv genomlevat, och lika sällan kunde någon ana, att hon hade några önskningar för egen del. Nu kände hon sig nästan besvärad över, att Tora fått blicka in i hennes känsloliv och sökte dölja, att hon förstod, vad Tora syftat på.

Men att hon förstått, skvallrade ett par små röda fläckar på de bleka kinderna om . . .

Vid middagen förde Tora samtalet in på kusinernas faster, sin egen avhållna tant Emelia. Med finkänslig försiktighet berättade hon om sitt besök hos henne och om sina planer. Skulle det inte vara möjligt att föra henne väl ombonad i rullstolen eller i en droska till kyrkan? Själv skulle Tora åtaga sig allt besväret, bara hon finge sin mosters och morbrors tillåtelse.

Men denna tillåtelse var ej lätt att erhålla. Systern hade det ju så bra, där hon var. Och alltid hade hon förefallit nöjd. Hon hade väl inte heller anledning till annat, då alla hennes önskningar blivit tillfredsställda. Att alltid få sitta inne, under det att andra finge ut i ur och skur för att tillfredsställa sällskapslivets fordringar, det var helt enkelt avundsvärt.

Under det, att fabrikören och hans fru resonerade på detta sätt, höll Tora på att mista modet. Svårast kände hon det dock, då ett par av kusinerna började skämta om den uppmärksamhet, det skulle framkalla, om hon, den gamla krymplingen, som inte varit i kyrkan, sen långt innan de föddes, nu skulle komma dit o. s. v. i samma stil. Men när de reste sig från bordet, kom den tolvårige Knut, lade sin hand på Toras arm och sade halvt tröstande, halvt beskyddande: »Var inte ledsen, du, vi ska tala vid Hugo. Han är fasters läkare. Om han lovar, så säga pappa och mamma ingenting mot det sedan.»

Och Hugo lovade. Han kunde inte fatta, att han ej själv kommit att tänka på, att hans kära, tåliga patient skulle röna ett välgörande inflytande av en uppmuntrande omväxling. Nu ville han själv hjälpa till, så att hon finge en sådan.

Påskdagen ingick med strålande sol. Den sydsvenska stadens parker hade redan börjat kläda sig i härlig vårdräkt, och luften kändes behagligt mild, då Hugo med Knuts och Toras hjälp förde sin väl insvepta faster Emelia till kyrkan. De togo vägen över gamla kyrkogården. Där stannade de en stund. Allt var så förunderligt stilla. Det milda men själfulla uttrycket i den gamlas anlete vittnade i någon mån om, vad som rörde sig där innerst inne. Då hon lyckats bliva herre över sina känslor, läste hon högt de nedersta orden på sina älskades gravvård: »Döden är uppslukad i seger.»

Till kyrkan kommo de i god tid. Tora tog plats invid sin gamla vän för att se till, att hon inte blev för trött. Det är

svårt att säga, vilken av de två som njöt mest. Men när de sjöngo: »Nattens dystra skuggor flytt, Allt är, som det vore nytt; Han, som uppstod ur sin grav, Torkar sorgens tårar av», då kunde tant Emelia ej hjälpa, att hennes blick skymdes av tårar. Men det var ej sorgens utan glädjens.

"Kom hem, det mörknar!"

För *U. F. V.* Av *Essan.*

Jag hade vandrat i tankar och märkte icke, att mina steg fört mig långt utom den lilla stadens hank och stör, ända ut på den vidsträckta heden. Solen hade just gått ned, och dess sista skimmer gav bergstopparna i väster en skiftning av gyllenrött. Men från norr och öster kommo väldiga ovädersmoln seglande. De liknade jätteskepp och gåvo åt heden ett skrämmande uttryck av dysterhet. En vinande il slet i martallarnas toviga kronor, sopade massor av stickor och sand i ljungens små skygga blomsterögon, ryckte upp de prasslande, döda löven till ringdans och for med ett hånande skratt ned i skrevorna för att berätta för ugglor och läderlappar, att natten var kommen. Jag kände mig nästan skrämd av allt detta men fortsatte ändock helt mekaniskt min vandring.

»Agneta, kom hem, det mörknar!» Ute på en bristfällig förstutrappa står en ung arbetarehustru och ropar på sitt barn. Jag kan se den lilla röra sig därute i sandvågorna. Dröjande, med tanken synbarligen långt inne i lekens förtrollande värld, samlar hon tillhopa sina enkla leksaker, mest stickor, kottar och gräsbuntar, och med dessa i famnen kommer hon sakta fram till modern. Plötsligt tyckes hon märka den smygande skymningen. Hon släpper, vad hon nyss så noga samlat samman, och nu ser jag henne springande skynda fram mot hemmet, mot ljus och värme. Ett ögonblick till, och jag ser henne lyftad på mors arm, buren in till ro och vila. Nu må heden gärna vara skrämmande och mörk. Det betyder ingenting för den lilla. Hon är hemma hos mor och far.

»Kom hem, det mörknar!» Jag har vänt tillbaka mot staden. Mina tankar, nyss så tunga, fingo i hast ett annat mål. De drogos ovillkorligen mot fadershuset, mot min käre Fader, som ropar.

Jag hörde så tydligt hans stämma i mitt hjärta: »Kom hem, mitt barn! Det mörknar.»

Vad är det annat än ett mörknande därute, ett sorl, ett brus, en strid över all beskrivning? Våra hjärtan bäva inför allt det mörka. Synden breder sig som ett dok över mänskligheten. Bittrare och bittrare bliver dess lön. Kiv och split höra till dagordningen, och partistrider kasta sin mörka skugga ända in i Guds församling. Det är, som ville vårt hjärta snöras samman av ångest. Vad skall slutet bliva? Skall vår helige Gud väl tillstädja, att en tid av barmhärtighet ännu gives oss? Skall den store örtagårdsmästaren låta trädet stå ännu ett år? Eller skall sållningens tider komma, skall straffet bryta ut också över oss? Skall han nödgas slå oss för att förmå oss att stanna i syndaloppet? Eller skola vi komma inför honom, bekännande våra synder, fast beslutna att låta honom leva uti oss? Hur väljer du, hur väljer jag?

»Kom hem, det mörknar!» Ack, Fader, jag kommer. Jag vill göra som den lilla därute, släppa allt, det jag hitintills burit på, för att snabbare nå målet, hemmet. Tack, Fader, att porten ännu är öppen! Tack, att du väntar!

Nu ser också jag ljuset från hemmets fönster. Ute i den lilla kojan på heden sover nog Agneta, trygg och lugn. All hedens ödslighet betyder intet för henne. Så betyder heller icke det mörka, brusande, hotande, farliga därute något för mig just nu. Ty med själens öga ser jag mitt eviga hem. Dess port är öppen. Min Fader ropar: »Kom hem, det mörknar!»

Bilder från vårt eget land.

Karlskrona.

Parti av örlogsvarvet, Karlskrona.

Söderut i det lilla men vackra Blekinge ligger Karlskrona, bekant över allt Sveriges land som huvudstation för svenska flottan. På Trossön, där gamle envise Vitus Anderson förgäves sökte spjärna mot den kungliga udden, tronar staden, stolt som en drottning bland uppvaktande kavaljerer. Eller kanske vi hellre skulle likna de öar, som ligga utanför staden i en väldig båge, vid stridsmän på vakt omkring stora skatter. Sedan urminnes tider hava de kämpat med Östersjöns vreda böljor och tillbakaslagit deras anfall. Nu vilja de också stå vakt kring det, till vilket ett krigiskt tidevarv satt sitt hopp. Karlskrona, som aldrig sett en fiende inom sitt område, har kriget att tacka för sin tillvaro och har allt ifrån sin första början stått i militarismens tecken. År 1680 fick den sina stadsprivilegier och är således ännu i sin gröna ungdom för att vara en stad. Den är i exercisåren, skulle man kunna säga.

Olyckor bilda historia, och den största händelsen av detta slag var den stora brand, som år 1790 hemsökte staden. Vad som för tillfället var en olycka, blev emellertid så småningon till gagn, då därigenom väg röjdes för en bättre tingens ordning.

Nu är staden trevligt byggd med flera ståtliga byggnader, särskilt vid Ronnebygatan. Den är väl försedd med öppna platser och planteringar. Bland dessa senare intager Hoglands park det främsta rummet. Den är stadens populäraste plats och förtjänar också sitt goda anseende. I sommartid är den förtjusande vacker. Mitt i parken står en staty av Karl XIII. Namnet på parken erinrar om ett av svenska flottans minnen, nämligen slaget vid Hogland.

Även om stadens förnämsta betydelse ligger på det militära området, varom

Vy från Karlskrona.

dess befästningar, skeppsdockor och varv samt de många där stationerade krigsfartygen bära vittne, står den dock icke helt och hållet i krigets tecken. Industrien sysselsätter ett par tre tusen arbetare, och affärsverksamheten är ganska livlig. Förutom de militära utbildningsanstalterna finnas flera skolor av olika slag. Gott om tidningar finns det också.

Bland kyrkor torde Amiralitetskyrkan vara den mest intressanta. Den är också äldst och störst samt byggd av timmer från Finlands skogar. Den har en mängd gamla sköldar och svärd bland sina skatter. Där får väl bli rengöring, när fredsriket kommer. Då sluta kanske också gubben Rosenboms* bekymmer.

Även de frikyrkliga av olika samfund bedriva verksamhet i Karlskrona. I friförsamlingens lokal, där även en liten skara av S. M. U:s folk har sitt andliga hem, anordnas *ungdomskurs* den 5—8 april. Det är att hoppas, att Blekinge kristna ungdom av S. M. U. skall mangrant möta upp i Karlskrona då. Det har dröjt länge, innan någon av våra ungdomskurser blivit förlagd till Blekinge. Kursen i Karlskrona blir den första.

Må vi nu alla bedja, att den må bli till gagn för den kristliga ungdomsverksamheten i Blekinge. För besökande torde då också tillfälle givas att genom personlig iakttagelse utfylla den tyvärr ofullständiga skildring, vi här givit av Blekinges största stad.

Axel Andersson.

*En egendomlig fattigbössa av trä i form av en gubbe. Den har fått namnet Rosenbom.

Tomas-naturer.

För U. F. V. Av *Ragnar Thomson.*

Vi veta nog litet var, vad det ligger i ordet Tomas-naturer. Vi veta, att det finnes en del människor, som medvetet eller omedvetet för varje dag, som rinner bort i deras liv, känna, huru de komma allt djupare och djupare in i den visshet, som allt i deras liv, det vardagliga och enkla arbetet, mången gång strävsamt men dock hoppfullt och modingivande, det upphöjda och höga, gudomliga i deras själ, skapar, den vissheten nämligen, att tron, den starka och mäktiga tron på livets gudomliga ledning till härlighet, skall föra dem uppåt till seger. Men bland alla dessa finnas en del åter, som, även de, komma allt djupare och djupare. För varje steg, de taga, känna de, huru de svikta och stappla. Och varje enkel verklighet blir för dem en svårlöst gåta. De kunna ej tro. Allt djupare och djupare komma de. De måste veta. Dessa är det, grubblarna, som vi kalla Tomas-naturer.

Kanske förnimmer du inom dig en känsla av oro, då du tänker på sådana människor. Kanske känner du dig obehagligt berörd av att veta, att det finnes sådana, som ej, som du, tro och äro vissa. Du har måhända en känsla av att vilja undfly sådana. Du tycker dig ej kunna hjälpa. Eller du kanske fruktar, att det rena och goda, det vissa och sanna hos dig skall på något sätt bliva besudlat av dessa tvivlares mörka syn på livet. Kan du då icke hjälpa en sådan?

Bland oss människor händer det så ofta, att vi år ut och år in gå ut och in i samma arbete, samma plats, tro att vi känna varandra och dock icke göra det. Du kanske säger, att det beror på, att en del människor äro sådana, att man ej *kan* lära känna dem. De äro så inbundna, de sluta sig fullständigt inom sig själva och låta aldrig något av deras innersta komma fram. Det är ju möjligt, att du har rätt. Ja, du har till en viss del rätt. Men tror du icke, att orsaken också kan ligga hos dig? Har du ej tänkt dig, att det skulle kunna bero på, att *du ej känner dig själv?* Jag menar, att du ej så

har gått in i dig själv, att du till fullo vet, huru du har det. Det är också möjligt, att du inom dig känner en viss tillfredsställelse, som gjort, att du fått en eller annan uppfattning om dina medmänniskor. Och en dag skall du måhända finna, att det ej blott berodde på din medmänniskas inbundenhet utan även därpå, att du ej fullt förstod varken dig själv eller din medmänniska.

Du kanske undrar, var detta bär hän. Och din fråga är ju berättigad. Men ibland, när jag tänker på dessa saker, är det, som skulle livet och vår vandring här te sig allt mer och mer oförklarlig. Det är, som skulle för varje dag, som går, vi människor komma allt längre och längre bort från varandra, så att när den dag kommer, då vi kanske stå vid det skedet i vårt liv, att det gäller liv eller död, vi då känna oss så tomma på allt, att vi uppslukas av det djupaste mörker. Må vi därför söka att mer och mer gå in i oss själva, lära känna oss själva och sedan i den mån det är oss förunnat, hjälpa dem, som söka vår hjälp, dem som vi kunna och äro mäktiga att hjälpa.

När du går ut och in bland dina medmänniskor, så tänk på, att inom var och en av dem bor en själ. När du talar, tänk därpå. När du handlar, tänk därpå. När du arbetar, tänk därpå. Du vet ej, vad den själen känner och tänker, men du vet, att det är en själ. Säg aldrig något, som du vet eller kan förstå skall kunna skada någon. Handla aldrig så, att du därmed stöter en stapplande, så att hon faller utför den brant, vars kant hon kanske trampar. Men sök att i allt ditt görande och låtande handla så, att du därmed förhärligar den Gud, vars namn du vill bära, och vars namn du i din dagliga bön uttalar och kallar din Guds. Då skall du kanske, om även icke direkt, hjälpa en, som i det fördolda söker din hjälp, som utan att fråga eller begära svar, dock i och genom dig söker hjälp. Världens ögon se det icke och prisa dig icke heller, men du har utfört en gudomlig gärning, som i din själ återverkar i sann och verklig livsglädje.

Den som bekänner mitt namn inför människorna.

Det är på kvällen den 4 jan. I kasernlogementet råder ett förfärligt stim. Nyss har tapto gått, och envar bereder sig att gå till vila. Det har varit inryckningsdag för de inkallade till reservbefälskursen vid I 15. En stor del av befälsämnena äro berusade, och av deras råa tal och svordomar får man en trogen illustration till Pauli ord: »Deras ära ligger i deras skam». Världens barn skämmas inte att bekänna, vilken herre de tjäna. Månne Guds barn skola göra det? Ungefär så reflekterar jag, där jag ligger i min säng.

Men jag blev snart avbruten i mina tankar. Till höger om mig mellan ett par sängar ser jag redan en ung man böja knä inför Gud, anbefallande sig i den Allsmäktiges beskydd för natten. Inom ett ögonblick har ännu en följt exemplet. En glädjekänsla genomilar mitt hjärta, och Jesu ord: »Den som bekänner mig inför människor, honom skall ock jag bekänna inför min Fader», bliva så levande för sinnet. Det kostar på för kött och blod att i en sådan omgivning visa, vem man är, men Gud giver kraft. En försmädlig blick eller ett glåpord skadar inte alls, utan tvärtom.

Troende bröder i vapenrocken! Må de orden vara sanna om oss, som en Herrens tjänare sagt: »Jag är en kristen! Det vet man på jorden. Jag är en kristen! Det vet man i helvetet. Jag är kristen! Det vet man i himmelen.» *E. O.*

Från ungdomsföreningarna

Ingebo kristl. ungdomsförening, Skedaborg, av vilken en bild finnes införd här nedan, bildades den 22 mars 1907 med 33 medlemmar. Nu är medlemsantalet omkring 60. Föreningen är ansluten till S. M. U. Den sänder härmed en fridshälsning till ungdomsföreningarna landet runt.

Betlehemskyrkans ungdomsförening, Sundbyberg, höll sin offentliga årsfest sönd. e. m. den 7 mars. Föredrag höllos därvid av föreningens ordf, pred. O. L. Jakobsson, och kongomissionär Teofil Ceder. Därjämte förekom sång av musikföreningen, musik till piano, orgel, fiol och flöjt samt kaffeservering.

Föreningens inkomster och utgifter under det gångna verksamhetsåret ha balanserat på kr. 1,223: 74. Den underhåller en evangelist i Kina och en skolgosse i Kongo. Till församlingen har lämnats 400 kr. Medlemsantalet var vid årsmötet 105.

Värmlands och Dalslands ungdomsförbund höll sitt 13:e årsmöte i Fageräs den 27 och 28 febr. Närvarande voro 63 ombud, representerande 56 ungdomsföreningar, jämte en stor mängd ungdom och ungdomsvänner från när och fjärran. På f. m. första dagen hölls styrelsemöte. Av ordförandens redogörelse för verksamheten under det gångna året framgick bl. a., att pred. Alfr. Larsson, Karlstad, från och med den 1 april kunnat helt ägna sig åt ungdomsverksamheten. Pred. C. W. Gillén, Örebro, har verkat omkring 7 månader. Från 1 aug. har Arvid Bergstam, varit i ständig verksamhet. Stud. Ståhl, Tjerneld och M. Larsson företogo under sommaren predikoresor på 3 à 4 veckor vardera.

Inkomster och utgifter under året ha balanserat med kr. 5,567: 73. Av befintlig kassabehållning beslöt styrelsen överlämna ett belopp av 800 kr. till Värmlands Ansgariiförening.

På e. m. hölls konferens. Fyra nybildade ungdomsföreningar intogos i förbundet. En förening, ansluten till förbundet, hade upphört av brist på medlemmar. Vid konferensen förekom val av styrelse och övriga funktionärer, ordnande med verksamheten för innevarande år m. m.

På kvällen var offentligt möte anordnat, då föredrag höllos av pred. B. Finnström, Carl A. Brolin och Samuel.

På söndagen fortsattes och avslutades årsmötet med offentliga möten både på f. m. och e. m. Talare voro pred. K. A. Ekman, K. A. Ström, J. Odhelius, A. Bergstam och ordf., distriktsförest. Fr. Carlsson. Sångföreningen Sion, Karlstad, tjänade med sång. Alla mötena voro väl besökta.

Västerbergslagens ungdoms- och söndagsskolmöte hölls i Smedjebacken den 27 och

Ingebo kristl. ungdomsförening.

28 febr. Det enskilda mötet hölls på lörd. under pred. Vänstrands ordförandeskap. Respektive församlingar voro alla representerade av ombud och predikanter. Sedan några ordningsfrågor behandlats, diskuterades följande frågor: "Sångens betydelse för söndagsskolan", "På vad sätt bör söndagsskolverksamheten bedrivas för att vara till största möjliga välsignelse för barnen?" och "På vad sätt kan våra ungdomsföreningar medverka till sin egen och församlingens uppbyggelse och framgång."

På lörd. e. m. hölls aftonunderhållning med korta tal av pred. Hirén, Lindén, Widlund och Lindblom, varjämte förekom solo, duett och körsång. På söndagen hölls aftonunderhållning i missionshuset i Munkbo med korta tal av förutnämnda talare. Sång utfördes av R. Nilsson, E. Nilsson och en blandad kör.

Mockfjärds kristl. ungdomsförening höll sitt årsmöte den 27 febr. Föreningen hade i kassabehållning till 1915 kr. 156: 77. Sex nya medlemmar ha under året anslutit sig till föreningen, vilken går stadigt framåt.

Hammarby kristl. ungdomsförening höll sitt 3:e årsmöte sönd. den 28 febr. Föreningens medlemsantal är endast 30. Den har dock haft en inkomst av kr. 492: 15. Föreståndare är f. d. kongomissionär P. O. Wirén.

Bollnäs missionsförenings ungdomsförening höll sitt årsmöte d. 28 febr. och 1 mars. Vid de offentliga sammankomsterna på sönd. predikade rektor Gust. Mosesson, Lidingön, soldathemsförest. J. Högberg, Uddevalla, och pred. J. Lindén, Alfta. Det enskilda årsmötet hölls på sönd. e. m. — Inkomster och utgifter ha balanserat med kr. 3,472: 82. Medlemsantalet är 245. Till ordf. omvaldes pred. P. Nylén.

Orresta och Breds kristl. ungdomsförening, som presenterar sig i detta n:r av U. F. V., bildades i Badelunda, Björksta s:n av Västmanlands län, år 1897 med ett medlemsantal av 8 personer. År 1902 förlades verksamheten till Orresta. Föreningen hade då 23 medlemmar. Vid en väckelse år 1905 ökades antalet till 34. Vid årsskiftet förlidet år ändrades föreningens namn till Orresta och Breds kristl. ungdomsförening, beroende därpå, att mötena numera växla om på flera platser inom såväl Orresta som Bred. Medlemmarna bo nämligen på vitt skilda platser inom dessa båda socknar. Föreningen sänder en hjärtlig hälsning till övriga medlemmar av U. F. V.

Orresta och Breds kristl. ungdomsförening.

Reijmyre missionsf:s ungdom firade sin 12:e årshögtid den 20 och 21 febr. På lördagen hölls en angenäm fest, varvid förekom tal,

sång och musik samt försäljning m. m. På söndagen höllos stora möten kl. 11 f. m. och 2,30 e. m. Kraftiga och anderika föredrag höllos av kand. G. Blomberg, Lidingön, distriktsförest. J. E. Jansson, Linköping, och pred. A. Falk, Malmköping. Föreningens sång- och musikförening medverkade. Mötet var alltigenom gott och väl besökt.

Ingångna i vilan.

Johan Persson.

Johan Persson †. Ungdomsföreningen Senapskornet, Landskrona, gjorde den 8 sistl. juli en smärtsam förlust, i det att en av dess medlemmar, Johan Persson, efter en tids tärande sjukdom nämnda dag ingick i den eviga vilan.

Persson föddes den 11 juni 1885 av troende föräldrar. Och hela hans liv var invigt åt Herren. Vid fem års ålder började han gå i församlingens söndagsskola, där han sedan till sin död troget utsådde den ädla säden bland barnen. Även inom ungdomsföreningen och församlingen togos hans gåvor flitigt i bruk. Salunda var han i många år kassör i ungdomsföreningen och sekreterare i församlingen. Inom sång- och musikfören. tjänade han ock troget. Och under flere år var han prenumerantsamlare på U. F. V. Genom sitt stilla och fridfulla väsen samt sin allvarliga gudsfruktan vann han många vänner, och saknaden efter honom är stor.

Konrad Hallström.

Konrad Hallström †. Medlemmen och kassören i Möklinta kristl. ungdomsförening, Konrad Hallström, avled den 11 sistl. februari, 36 år gammal. Sönd. den 7 febr. var han med på mötet i missionshuset och följande dag fick han foten krossad vid ett grusras. Han fördes genast till Sala lasarett, men kallbrand inställde sig, och torsdagen samma vecka dog han därstädes. Saknaden är stor efter honom.

Gerda Bruce.

Gerda Bruce †. En av Betels ungdomsförenings i Sandviken medlemmar, Gerda Bruce, fick bud till ett bättre land sönd. den 14 sistl. februari, endast 22 år gammal. Gerda Bruce var född och uppfostrad i ett troende hem. Hon hörde till den lyckliga ungdom, som från barndomen börjar tjäna Frälsaren. Hennes begåvning var stor. Och med glädje deltog hon i arbetet i söndagsskolan, sångkören och strängbandet, varjämte hon ock brukade tjänstgöra som organist. Överallt gjorde hon sig älskad och värderad. Hon sörjes närmast av anhöriga och många vänner samt av trolovad, stud. G. Wirén vid Missionsskolan.

Meddelande från S. M. U.

Inträde i S. M. U. har begärts av *Börje* u. f. Fruktan och Hopp, *Louiseberg* och *Sörby* kristl. u. f. Syskonringen, *Bergviks* kristl. u. f., *Tibro* kristl. u. f. och *Vansäters* kr. u. f.

Missionsstudiekretsars ledare, som icke inregistrerat sina kretsar på vår *expedition*, torde godhetsfullt göra detta, enär vi önska följa missionsstudierörelsens utveckling inom S. M. U.

Ungdomsföreningar, som före vårt årsmöte ämna begära anslutning till S. M. U., böra insända anmälan därom till S. M. U:s expedition med det snaraste, innan vår årsberättelse går i tryck.

S. M. U:s ungdomskomité kommer att hålla sitt vårsammanträde den 9 april, då en del ärenden och beslut rörande nästa årsmöte behandlas och fattas.

Ny bok. Av S. M. U:s småskrifter har n:r 11 utkommit: Om sammanträden, överläggning och beslut. Av kand. Bruno Nyström. Pris 25 öre. *S. M. F.*

Offerdagen.

Palmsöndagen, den 28 mars, inföll S. M. U:s offerdag för i år. På många ställen i landet företogs då insamling för S. M. U:s mission. Men på somliga ställen torde hinder av ett eller annat slag hava mött för en sådan insamling. Med hänvisning till uppropet i föregående nummer vilja vi nu påpeka, att de ungdomsföreningar, som ej voro i tillfälle att palmsöndagen företaga någon insamling, mycket väl kunna göra det under påsken eller någon av de följande söndagarna. De insamlade penningarna böra så fort som möjligt insändas till Svenska Missionsförbundets Expedition, *Stockholm*, med uppgift om, att de äro avsedda för ungdomens mission. *Axel Andersson.*

Utgivningsdagen av detta nummer har med anledning av påskhelgen blivit förlagt till den 1 i stället för den 5 april.

Red.